משבץ השולם הזה 1955

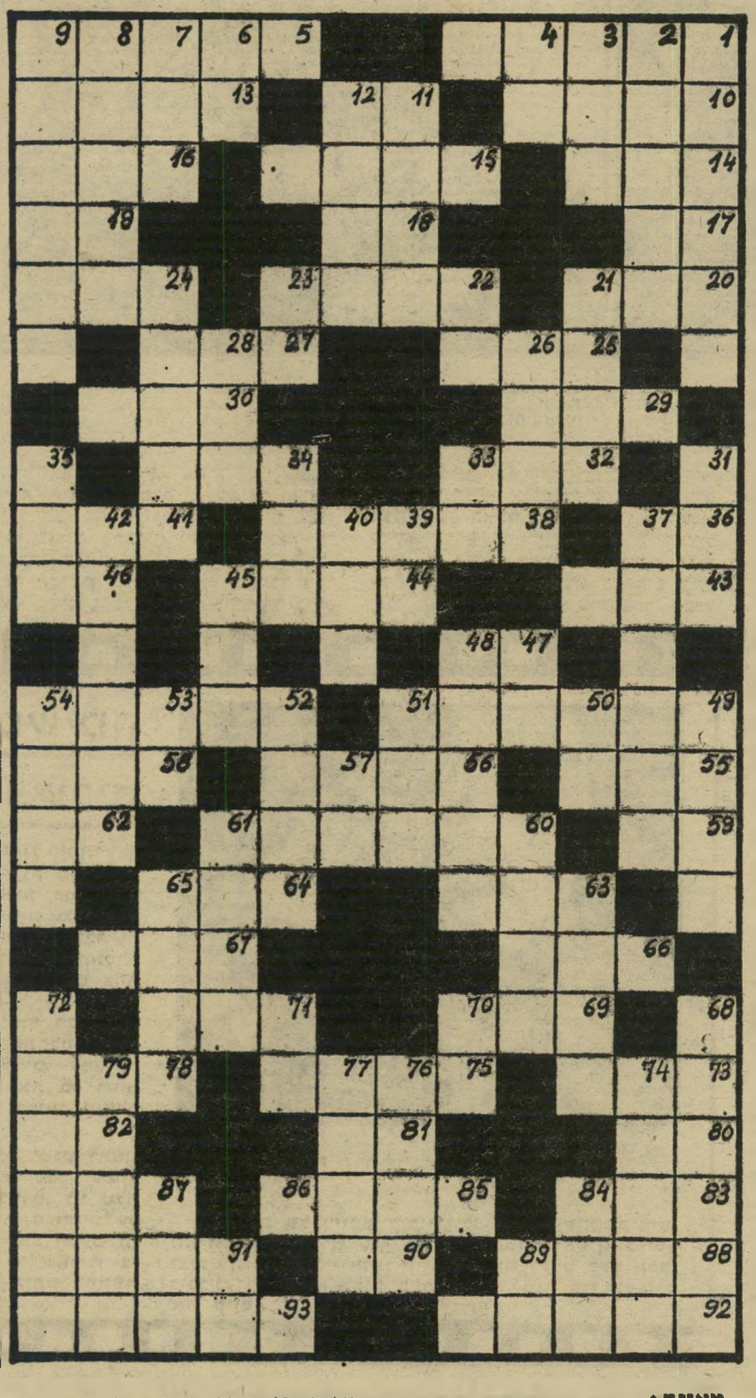

מאונך:

1. אבן יקרה; 2. תיאורטי, מופשט; 3. מוציא ניצנים; 4. קריאת־תימהון; 6. מטבע צרפתית (הפוך); 7. שאכל די צורכו; 8. שמה הקדום של מדינה; 9. אל האור והטוב באמונת זאראתוסטרה; 11. חוזה; 12. שכיח; 21. פרוש; 22. מסייר; 23. אפס כוחו; 24. כינוי לשנה השביעית; 26. אבן יקרה; 28. צחיח; 31. חלק בגוף; 33. עצם בפה; 34. קינה; 35. הסתלק לך!; 37. עורכת עיתון ישראלי; 39. שטעמו כלענה; 40. אחד מכלי־הקרב הקדומים; 42. לאחר מעשה; 45. עיר אירופית; 47. מילת־ברירה; 48. רוח של מבוכה וטירוף; 49. ברור; 50. מילת־שאלה; 51. בגד; 52. מגדל גפנים; 53. קיים; 54. אחת מ־מילחמות ישראל; 57. מילת־תנאי; 60. מכלי המיטבח; 61. דין; 63. מישכן; 65. בהשאלה: עשיית חסד; 68. קיבוץ בערבה; 70. מטבע יפנית; 71. מנעול פטנטי; 72. שיברי־חרס; 74. „שמיר"; 76. מלחין־אופרות איטלקי; 77. דרגה בשירות בתי־הסוהר; 79. בגבולה נמצא הפתח־לגד; 84. משמש לאריגה; 87. ביצת הזכר; 89. מילת־שאלה לזיהוי; 91. מחציתו השנייה של 18 מאונך.

מאונך:

1. בית־קפה נודע בירושלים; 5. עצה, חוכמה; 10. בירה אירופית; 11. ישן; 13. אם אמו או אביו; 14. שא רגליך!; 15. פושט־יד; 16. עירעור רישמי; 17. לציפור יש כוח בין העצים; 18. מחציתו של מישחק־ילדים פופולרי; 19. מיקוה־מים אדיר; 20. תירוש; 22. משמשת לתעשיית הנייר; 24. כלל הנתפסים ומוחזקים על־ידי האוייב; 25. קנה דק בפרח, הנושא עליו את המאבק; 27. גרגיר; 29. מהר; 30. מגן על העין; 32. בוץ; 34. שתיל רך; 36. עוף־טרף; 38. מתן הסבר וביסוס הגיוני; 41. הרוצח הראשון; 43. ראשי־מטה בצה"ל (ר"ת); 44. טיפות־נשם; 46. עלוב; 47. מילת־יחס נפוצה; 49. מבעליו של עיתון ישראלי; 52. קנוסה הפכה לה לסמל; 55. הרי; 56. שבט אפריקאי; 58. ישיבה; 59. מכינויי האלוהות; 60. שולי המיגבעת; 62. קצה הבגד; 63. מן האצבעות; 64. חומר המשמש לבניין; 66. אבן יקרה; 67. מידת־נפח ליבש; 69. ערוץ; 71. נטל; 73. דרגה בצה"ל (ר"ת); 75. רמאי; 78. נוד; 80. יחידת חשמל; 81. רחמנא ליצלן (ר"ת); 82. מילת־תחינה; 83. זיז במפתח; 85. למעלה מכל ספק; 87. אירגון נפגעי תאונות (ר"ת); 88. „... הודו," פנייה לאיש־המעלה; 90. מכינויי האלוהות; 91. ידמו בכל; 92. תחליך; 93. נציגה של חברה.

קשקשת 1955

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת," ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב־אין בתל־אביב, קולנוע־המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1953

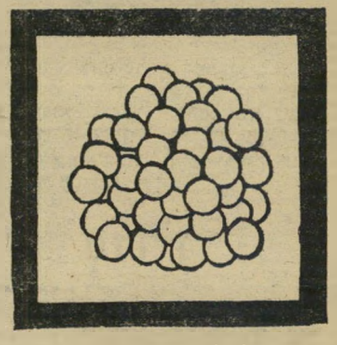

● בילבול ביצים.
יורם קופרמינץ, רח' הצלפים 24, חיפה

● חברי מועדון „הקירח הניצחי" בהתקהלות סביב המנהל.
תלמה שגיא, קיבוץ ברור־חיל, ד.נ. חוף אשקלון

● חלום־בלהות של שוער־כדורגל.

● הם כן אכלו את המוח: מקום חנגיסה נראה בבירור בצידו השמאלי העליון של התצלום הבילעדי.
דני גספר, רח' רישפון 240 ב', נאות־אפקה, תל־אביב

● כנס־מחזור של נזירים בודיסטיים.

● מיסדר־שבת של מחסנאי־תחמושת בגדוד בליסטראים רומיים.
שוקי לנדר, קיבוץ רמות־מנשה, ד.נ. חבל מגידו

בשעה 7.00
המערבון המשעשע
„אוכפים לוהטים"
בשעה 9.30
גדולי כוכבי הוליבוד
בסרט המתח
„5 פעמים רצח"

בסימונות

● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון

כהן מודל

תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

אגרנט צודק

(המשך מעמוד 31)

דין אנשי־צבא איננו כדין פוליטיקאים. מערכת השיקולים המשפיעה על הגעתם לתפקידם ועל הסרתם — שונה לחלוטין. אומנם כישלונותיהם נמדדים בדם, ואולי גם בגורלן של אומות — צ'רצ'יל אמר כי לורד ג'ליקו, מפקד „צי הבית" הבריטי במילחמת־העולם הראשונה, יכול להפסיד את המילחמה כולה משך אחד־עשרים אחד. אבל כפונקציות, מדובר בפקידי־ציבור לכל דבר, שאינם נבחרים אלא מתמנים; ולפחות, לכאורה, לא על בסיס תרגילים פוליטיים, אלא רק על בסיס כישוריהם והתאמתם לתפקידם המסויים.

השאלה אם הצליחו או נכשלו ואם אכן התאימו לתפקידם או לא, היא שאלה פשוטה (ולא קשה) של עובדה, וניתנת להיבחן ולהימדד באותם קני־מידה שהזכרנו. בכך יכולים לדון כל בית־משפט או ועדת־חקירה בעלת אופי שיפוטי, תוך שימושם של דיני־הראיות הרגילים.

לכן, את גונן ואלעזר חקרה ודנה ועדת־אגרנט; ואת גולדה ויריון — חעם.

איכות צה"ל קובעת

קשה להבין את הביקורת שניתכה על ועדת־אגרנט, על ההבחנה החותכת בין הדרג המדיני לצבאי, ועל הימנעותה המודעת מטיפול בראשון. קשה פי כמה להיווכח, כי מעיני המבקרים נעלם שהוועדה, לאחר הפרדה ועל בסיסה, התרכזה, פירטה וחיותה דיעות והמלצות בגיזרה החיונית ביותר של ביטחוננו הלאומי בשעה זו — באיכותה המיקצועית של ההנהגה הצבאית ובטיב המצביאות בצה"ל. הרי אי־מספיקותם של אלת, היא שהיתה הגורם הראשי לכל מה שקרה ביום־הכיפורים. לצורך הלחימה עצמה, היו גונן, או אלעזר חשובים ומשפיעים פי־מאה מדיין וגולדה יחד.

אילו היה דיין שר־ביטחון עקוב וגונן מצביא מעורה, היה צה"ל מכה את המצרים כעבור כמה ימים. אבל אפילו היה דיין צ'רצ'יל בריבוע, לא היה בכוחו לתקן גם אפס קצחו של מעשה־מצביאות כושל, אשר נעשח בשדה הקרב והכריע כו לרעתנו.

אילו היה גונן במקום אדן, ואריק שרון במקום גונן — ייחכן שצה"ל היה מנצח במילחמה ב־8 באוקטובר.

כל עוד יוסף קיומנו לעמוד על עוצמתנו הצבאית, יישאר יחס־חשיבות זה ב־עינו. כמו בעבר, כן בעתיד, יוכרעו התוצאות בשדה־הקרב קודם־כל לפי איכותו של צה"ל כמכונת־מילחמה; ואיכות זו מותנית בטיב הפיקוד הצבאי.

אבל מכל תחומי הביטחון, לא זכה עד כה לבחינה של ממש דווקא זה, הקריטי ביותר. מפני מחדל נמשך זה, החמצנו את מילחמת העצמאות ועמדנו על סף התאוצת מילחמת יום־הכיפורים. תרומתה ההיסטורית של ועדת־אגרנט היא בכך, שסוף־סוף הבהירה, כי מילחמה איננה אינטריגה פוליטית, אלא סידרה של אקטים צבאיים זכי נקודת התורפה הקריטית של מנגנון־ההגנה שלנו הוא באי־מספיקותם של ההנהגה והמצביאות הצבאיים, לא המדיניים.

לחיזוק נקודה זו, ארשה לעצמי לצטט את קטע הפתיחה של הסידרה שלי המתפרסמת עתה בהמשכים בהעולם הזה, המצמת את רעיונה המרכזי: „מנקודת־הראות הצבאית־המיקצועית, היתה מילחמת יום־הכיפורים ישועה־בהלם...

...אילו איחרה המילחמה בכמה שנים, ייתכן שצה"ל היה נעשה מכונת־לחימה מקוללת כליכך, שכשדה־הקרב היה מתפורר ומובס מייד, ללא תקומה.

„מפני סיבות שונות, ובעיקר עקב הבורות הנפוצה מדי, בכל החוגים, בכל הנוגע לענייני צבא, מיהר הציבור הישראלי לתלות את קולר כישלונותיו היחסיים של צה"ל ביום־הכיפורים בשורת „המחדלים" הידועים, המדיניים והמודיעיניים. (אך) כבר מן ההתחלה היתה השפעתם המעשית של המחדלים הללו מוטעת, ואחרי 12 או 24 שעות התאפסה לחלוטין, לפחות עד כמה שהלחימה־בפועל נוגעת.

„צה"ל פעל בשדה־הקרב לא על פי „המחדלים" אלא בדיוק כפי שאומן, ניבנה, אורגן, חונך ואומן ללחום...

„הלחימה לא עלתה יפה, רק מפני שום הטעויות והשגיאות חבלתי נסיחות שעשה צה"ל עצמו בתחום הצבאי־המיקצועי חמובהק.

„זהו המחדל האמיתי — ואחשוב באמת — של יום־הכיפורים."